

ת"פ 44278/10/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44278-10-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד כרמית כהן ועו"ד מאיר לוברבאום
מדינת ישראל - תביעות י-ם

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד יקבה קאסה

הנאשם

הכרעת דין

(1) כנגד הנאשם הוגש אישום שמייחס לו ביצוע תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

(2) לפי האישום (הוגש ביום 27.10.2019), הנאשם והמתלוננת, עת היו זוג נשוי והתגוררו יחדיו בדירתם (להלן: "הדירה"), ביום 2.11.2018 פרץ ויכוח ביניהם על רקע טענת הנאשם לפיה המתלוננת טרם סיימה לארגן את בתם לגן. באותן הנסיבות, זרק הנאשם קופסת אוכל על אפה של המתלוננת וכתוצאה מכך נגרם לה סימן אדום על האף (להלן: "האירוע").

(3) בתשובתו על האישום (דיון מיום 16.12.2020), אישר הנאשם שהוא והמתלוננת היו נשואים וגרו תחת קורת גג אחת. אמנם במהלך חיי הנישואים שלהם היו הרבה ויכוחים, סערות ו-"רגעים לא פשוטים", אך הוא כופר באירוע הנטען. הנאשם מכחיש כי בא בטענות כלפי המתלוננת בכך שלא ארגנה את בתם לגן, וכן מכחיש כי הרים יד או זרק חפץ כלשהו לעברה. הנאשם והמתלוננת כבר גרושים והתנהלו ביניהם הליכים משפטיים למשמורת, הסדרי ראייה וגם תביעה רכושית.

ראיות המאשימה

(4) מטעם המאשימה העידו המתלוננת (עדת תביעה 2), חברתה (להלן: "החברה" או "מ"י" - עדת תביעה 1)

וגם קרובת משפחתה (להלן: "ש" - עדת תביעה 3; נרשמה בפרוטוקול בטעות "ס"ב"). בנוסף, הוגשו מטעם המאשימה שלושה מוצגים: מוצג מא/1 - מסרונים ששלחה המתלוננת ממכשיר הטלפון של חמותה למ' ביום 9.11.2018 או ביום 10.11.2018. מוצג מא/2 - שני תקליטורים ובהם תשע הודעות קוליות מוקלטות שהעבירה המתלוננת למ' ביום 9.11.2018. ביום 5.10.2021 הגישה המאשימה תמליל של ההקלטות. מוצג מא/3 - הודעת הנאשם במשטרה, מיום 5.2.2019 בשעה 12:08 (להלן: "ההודעה").

עיקרי עדותה של המתלוננת (ע' 64-6 בדיון מיום 18.4.2021)

(5) המתלוננת בשנות ה-30 לחייה, אמא לשתי בנות קטניות מנישואיה עם הנאשם. הם היו נשואים למשך שמונה שנים. האירוע התרחש ביום שישי בבוקר 2.11.2018, הבנות היו אז בנות 4 ו-2, והיא הכינה אותן למסגרות שלהן. הנאשם יצא לקניות. כאשר חזר, מאחר ומצא שהיא התמהמה בהכנתן, החל ויכוח במהלכו פגע באמצעות קופסת האוכל של הילדה באף שלה (של המתלוננת) והותירו אדום. היא הייתה בהלם מוחלט. מיד יצאה עם הבנות מהבית כדי לקחת אותן למסגרותיהן ומשם הלכה לפגוש את חברתה וסיפרה לה את אשר אירע. אותו יום, נוכח הפחד שלה מהנאשם, לקחה את הבנות, למורת רוחו, ובילתה את ערב השבת אצל קרובת משפחתה ש' במבשרת ציון.

(6) המתלוננת תיארה גם, כי שבוע לאחר מכן, רצה הנאשם לקחת את הבנות להוריו בחיפה, זאת ללא המתלוננת. היא התעקשה לנסוע עמם על מנת להיות עם הבנות. במהלך הנסיעה החל ויכוח סוער ביניהם תוך כדי שהוא צועק ומעליב אותה לעיני הילדות. הוויכוח החריף סביב השימוש שלה במטען של מכשיר הטלפון. בשלב מסוים הוא עצר את הרכב באזור יוקנעם וביקש מהמתלוננת בכוח לצאת מהרכב. הוא הצמיד את מפתח הרכב על צווארה. הוא אף זרק את תיקה מחוץ לרכב. רק לאחר שעצר רכב אחר ונוסעת שבו שאלה אם יש צורך בעזרה, המשיכו הנאשם והמתלוננת בנסיעה לבית הוריו. שם הוא שבר את מכשיר הטלפון שלה. במהלך הנסיעה וגם במהלך שהותם בבית הוריו, שלחה המתלוננת מסרונים מצוקה למ' (להלן: "הנסיעה לחיפה").

(7) המתלוננת העידה, כי לא הגישה תלונה במשטרה סמוך לאחר אירוע התקיפה מאחר ופחדה כי זו תביא לכליאתו של הנאשם על כל הנובע מכך והשלכתו על הבנות. מאותו טעם היא גם לא הסכימה להתפנות למקלט עבור נשים מוכות. התלונה הוגשה רק כשלושה חודשים לאחר מכן מאחר ובאותו יום התווכח עמה הנאשם באופן סוער לאחר שחיטט בתיקה האישי ומצא שם כרטיס של עורכת-דין. אז, הוא גם איים עליה ש"יפורר" אותה "לחתיכות" ויבוא יום שבו לא תוכל לקום. לדבריה, זה "שבר את גב הגמל". בכל אופן, כל אותה תקופה שלפני הגשת התלונה וגם לאחריה, היא מאוד פחדה ממנו ובלילות אף ישנה בנפרד עם הבנות בחדר נעול מחשש להתפרצויות הזעם שלו כלפיה. המתלוננת העידה, כי זה אינו המקרה האלים היחיד שהיא חוותה בנישואיהם והזכירה מקרה אחר בשנת 2014. היא שללה את טענת ההגנה לפיה המניע להגשת תלונתה בחודש 02/2019 הוא צו עיכוב יציאה מהארץ שביקש הנאשם זמן קצר קודם לכן ביחס לבנותיהם. לדבריה, היא ידעה על קיום הצו רק במסגרת הליך הגירושין, לאחר שכבר הגישה את התלונה.

עיקרי עדותה של מ' (ע' 97-67 בדיון מיום 18.4.2021)

(8) בת 43. חברה של המתלוננת מזה כחמש שנים כאשר ההיכרות ביניהן החלה על רקע לימודים משותפים של ילדיהן. שתיהן גם גרו באותה שכונה. העדה תיארה את היחסים ביניהן כחברות טובה. כמנהגן כל יום שישי הן היו נפגשות לכוס קפה. אותו יום שישי מושא האישום, המתלוננת התקש' אליה אך העדה אמרה לה כי לא תוכלנה להיפגש נוכח אילוצים, ואולם המתלוננת אמרה לה שעבר עליה דבר. הן נפגשו בגינה, והמתלוננת אשר הייתה "מאוד מאוד" נסערת ובכתה, סיפרה לה על המריבה וכי הנאשם זרק אל עבר פניה קופסת אוכל לעיני הבנות. המתלוננת נפגעה במצח שלה. עקב כך, המליצה לה העדה שלא לישון אותו לילה בדירה, וכך היה. היא הפצירה בה להתלונן במשטרה אך המתלוננת סירבה, כי פחדה על הבנות. עוד לפי העדה, שבוע לאחר מכן, במהלך נסיעה של המתלוננת לחיפה, היא קיבלה ממנה מסרונים שבהם נשמע ויכוח סוער ומעליב מצד הנאשם כלפי המתלוננת. העדה אף חששה על חייה של המתלוננת והמשיכה לקבל ממנה מסרונים גם לאחר שהגיעה לבית חמיה. העדה דאגה מאוד והייתה מוטרדת ביחס למצב חברתה, אם כי האמינה כי הנאשם לא יכול לעשות לה דבר בבית הוריו.

(9) לימים, היא ליוותה את המתלוננת לסיוע על-ידי ארגונים המסייעים לנשים נפגעות אלימות במשפחה. היא גם ליוותה אותה לייעוץ משפטי שהפציר בה להגיש תלונה במשטרה נוכח האלימות שעברה. עד הגשת התלונה, המתלוננת פחדה מאוד מהנאשם ובחלק מהלילות היא הייתה ישנה עם הבנות בחדר נעול. בלילה אחד, היא אף ביקשה מהעדה להגיע לשמור על הבנות מאחר והלכה להתלונן במשטרה נגד הנאשם בגין ויכוח סוער שהיה ביניהם.

עיקרי עדותה של ש' (ע' 9-19 בדיון מיום 4.10.2021)

(10) העדה בשנות ה-40 לחייה ואם למשפחה ברוכת ילדים. בעלה הוא הדוד של המתלוננת, והאחרונה קוראת לה "דודה". ביום האירוע, הפתיעה אותה המתלוננת עת שוחחה עמה והודיעה לה כי תתארח אצלה בשבת עם הילדים. כאשר פגשה אותה סיפרה לה האורחת שהנאשם זרק על פניה קופסת אוכל של הבת שלה, והיא (העדה) הבחינה בסימן כחול בפנים. המתלוננת היתה דיכאונית ופחדת. העדה הפצירה בה להגיש תלונה במשטרה, אך היא סירבה מכיוון שזה היה ממש סמוך לכניסת שבת ולא רצתה "לבלבל" את הבנות. בשלב מאוחר יותר, העדה שמעה מפי המתלוננת כי באחד האירועים לאחר מכן, הנאשם קרע את מטען הטלפון ושבר את המכשיר שלה. העדה נתנה לה טלפון חלופי. העדה העידה גם כי היה לה קשר טוב עם הנאשם וכי לא היה ידוע על מקרי אלימות בין בני-הזוג עד אשר חשפה זאת המתלוננת. זה הפתיע את המשפחה.

ראיות ההגנה

(11) מטעם ההגנה העידו הנאשם ואחיו (להלן: "צחי"). כמו כן, הוגשו שני מוצגים: מוצג נ/1 - ערעור של הנאשם על החלטת קצין [ע"ק 14203-02-19]. מוצג נ/2 - פרוטוקול דיון מיום 7.2.2019 בבית משפט השלום בירושלים בערעור האמור על החלטת קצין.

עיקרי עדותו של צחי (ע' 20-26 בדיון מיום 4.10.2021)

(12) העד הוא אחיו של הנאשם. צעיר ממנו בגיל. העד שהתגורר בחו"ל, חזר רק בשנים האחרונות אך היה מודע למערכת היחסים העכורה בין אחיו לבין המתלוננת, שכן שניהם היו פונים אליו במצוקותיהם בהיותו כ"מתווך", "מפשר" או "מקשר". לדבריו, המתלוננת כיבדה אותו ולכן היא הייתה פונה אליו. עם זאת, לדידו, חיי הנישואים של אחיו היו "גיהנום" נוכח מחלוקות בין בני-הזוג בעיקר, מצד המתלוננת, על רקע חינוך הבנות. זה כלל ויכוחים, צעקות, אגרסיביות, ולדבריו: "זה עניין של תרבות". באחד מביקוריו בארץ, כולם התארחו אצל הוריו, ושם נוכח למקרה שבו זרקה המתלוננת כוס מים על אחיו. העד שולל כל אפשרות כי אחיו היה אלים כלפי המתלוננת, שכן הוא אדם שקט ואף כינה אותו "הילד הכי טוב במשפחה שלנו". בכל אופן, העד תוהה כיצד אחיו יכול להיות אדיש למשמע אימים מצד המתלוננת כלפיו לפיהן היא תשלח לו "אנשים" "שיטפלו בו". לאחר הגירושין, ולאחר שהחלה המתלוננת לעבור טיפול נפשי, היא התוודתה באוזניו כי "עשתה הרבה טעויות" ביחס לנאשם והוריו.

עיקרי עדותו של הנאשם (ע' 28-47 בדיון מיום 4.10.2021)

(13) הנאשם, בשנות ה-40 לחייו. היה נשוי למתלוננת למשך 8 שנים אשר לדבריו, היה "שמח" לו תימחקנה מ"הרפרטואר" שלו. הנאשם תיאר מערכת יחסים עכורה בינו לבין המתלוננת שנמשכה שנים רבות והחריפה בשנים האחרונות. לדבריו, היא לא הייתה מקיימת את חובותיה כאם משפחה באופן זה שהבית היה מלוכלך, היא הייתה מרושלת, הזניחה את הבנות והטיפול בהן, ועוד. דבר זה גרם לוויכוחים רבים ביניהם, צעקות ומתחים, אך בשום שלב לא הייתה אלימות מצדו כלפיה. הוא היה ממלא גם את החוסר כלפי בנותיו שהיו בראש מעייניו, זאת לצד אחריותו ודאגתו לפרנסת המשפחה. הוא עצמו סובל מנכות אורתופדית אשר מקשה עליו לבצע פעולות פיזיות פשוטות וכל פעולה כמו זריקה יכולה לגרום לו פריקת כתף.

(14) אשר ליום האירוע, הנאשם מכחיש באופן החלטי כי תקף את אשתו. לדבריו, אותו בוקר, לאחר שביצע קניות, חזר לדירה מתוך כוונה להתחיל לבשל. הילדות כבר לא היו שם. אמנם החל ויכוח בין בני-הזוג, אך "בזה זה נגמר". דובר על ויכוח רגיל מיני רבים על רקע התנהלות המתלוננת בדירה, אי-עמידה בזמנים, טיפול בבנות וכו'. אותו יום, באופן מפתיע ושלא על דעתו, היא ארזה מזוודה ולקחה את הבנות לבית של דודה שלה (ש').

(15) שבוע בדיוק לאחר מכן (ביום 9.11.2018), היה בינו לבין המתלוננת סיכום שהוא ייקח את הבנות להוריו בחיפה בלעדיה. ואולם, היא הצטרפה לנסיעה כ"טרמפ" לדודה שלה במבשרת ציון. תוך כדי נסיעה, היא שינתה את דעתה ואמרה, כי תיסע לדוד שלה בקיסריה. גם שם היא שינתה את דעתה. במהלך הנסיעה החל ויכוח סוער בין השניים שהביא אותה למשוך את ההגה תוך יצירת סיכון להתרחשות תאונה וסכנת חיים, ולא רק. המתלוננת התעקשה להשתמש במטען שלו חרף סירובו, דבר שהביא אותו לקרוע את המטען. בשלב מסוים, עצרו את הנסיעה ליד מחלף אליקים. המתלוננת עשתה שם "סצנות", "קריזות" והתנהגה באופן מופרע שמשך את תשומת לבם של אנשים. בסוף היא עלתה לרכב, והנאשם אף הציע לה כי תתקשר לקרוביה בקיסריה על מנת שיאספו אותה. המתלוננת סירבה. הם המשיכו בנסיעה לבית הוריו. במהלך אותה נסיעה היא גם איימה עליו שתשלח לו

"אנשים" אשר יפגעו בו. בכל אופן, למשך כל הנסיעה, היא יצרה פרובוקציות והקליטה אותו מתוך כוונה תחילה להעליל עליו סיפור שקרי. הנאשם שולל מקרה שבירת טלפון אצל הוריו.

(16) לדידו, המתלוננת העלילה עליו את סיפור התקיפה (מושא האישום), זאת בהתייחסות עם חברותיה העדות ולאחר קבלת ייעוץ משפטי, מאחר ורק שלושה ימים (ביום 30.1.2018) לפני הגשת התלונה (ביום 3.2.2018) הוא ביקש וקיבל צו עיכוב יציאה מהארץ המופנה כלפי הבנות, וזה לדבריו: "בצד המלוכלך של הגירושין".

תמצית סיכומי הצדדים (דיון מיום 9.12.2021)

(17) המאשימה טוענת, בין השאר, כי עדויות המתלוננת ויתר עדותיה הן מהימנות ויש לסמוך על תיאוריהן. המאשימה עותרת להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום מאחר ויסודותיה הוכחו מעל לכל ספק סביר.

(18) הנאשם לעומת זאת, עותר לזיכוי מהאישום המיוחס לו מאחר ולדידו המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמתו. לפי סיכומיו, ביחס לאירוע מושא האישום, מדובר בגרסה מול גרסה, כאשר עדות המתלוננת אינה עולה בקנה אחד עם יתר חומר הראיות. למתלוננת היה מניע זר בהגשת התלונה רק שלושה חודשים לאחר האירוע הנטען והמוכחש, והוא צו עיכוב יציאה מהארץ שהוצא לבקשתו. הנאשם כופר בכך שתקף את המתלוננת בכל שלב שהוא וטוען שהיא מעלילה עליו סיפור שקרי על רקע יחסיהם הזוגיים העכורים וגירושיהם. אין ליתן אמון בעדויות חברותיה נוכח הסתירות בגרסאותיהן.

דיון והכרעה

(19) לאחר ששמעתי את עדויות עדי הצדדים, התרשמתי מהן וכן לאחר שנתתי את דעתי לטענותיהם, הגעתי לכלל מסקנה, כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה במשפט הפלילי, והוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. למסקנתי זו הגעתי על-יסוד שלושה נדבכים צרופים: הראשון - מהימנות גרסת המתלוננת; השני - חיזוקים לגרסתה בעדויותיהן המהימנות של מ' ושל ש' ויתר חומר הראיות; השלישי - חוסר המהימנות וחוסר הסבירות שבגרסת הנאשם.

(20) תחילה אציין, כי ממכלול התמונה המצטיירת עולה, כי חייהם הזוגיים של הנאשם ושל המתלוננת, שנמשכו למעלה משבע שנים, ידעו מורדות, לעתים חריפים, חרף ניסיונותיהם לגשר על בעיות אלו. הן מעדות המתלוננת (ש' 11, ע' 50), הן מעדות מ' (שורות 7-8, ע' 76) הן מעדות צחי (ש' 14, 20; ש' 29, ע' 24) וגם מעדות הנאשם עצמו (ש' 13-14, ע' 33), ניכר היה שבני הזוג ניסו לעבור הליך טיפול זוגי או למצער לאתר דמות מוסכמת שתהיה אוזן קשבת למצוקותיהם ויד לעזר, אך למרבה הצער - הדבר לא צלח. היחסים העכירו במרוצת השנים והגיעו עד כדי הטחת עלבונות, קללות ויכוחים תדירים. במקרה מושא האישום לפנינו, הוכחה גם אלימות פיזית שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת.

(21) לענין מהימנות גרסת המתלוננת, חרף רגישות המעמד ותוכן העדות, עדותה לפניי הייתה רגועה, בטוחה, ובעיקר, עקבית וקוהרנטית. המתלוננת ידעה לתאר באופן צלול ומפורט את אשר התרחש ביום האירוע (יום שישי 2.11.2018), ידעה לתאר את מערכת היחסים העכורה בינה לבין בן-זוגה כפי שקדמה לאותו אירוע, וגם ידעה לתאר אותה - בפרטים - במספר מוקדים חשובים לאחר אותו אירוע, בין היתר ובעיקר: הוויכוח הסוער שהיה ביניהם במהלך הנסיעה לחיפה ושהותה אותו ערב שבת אצל הוריו (שבוע לאחר האירוע); התקנת המצלמות בדירה; היזקקותה לטיפול באמצעות ארגוני סיוע לנפגעת אלימות במשפחה (כמו: "ויצו" וכו') וגם ההיוועצות עם עורכת-דין למימוש זכויותיה לפני ובמהלך הליך הגירושין.

(22) נכון, חלק נכבד מהתשתית שתיארה המתלוננת בעדותה אינו חלק מכתב האישום, ובמילים אחרות, חלק נכבד מעדותה הוא פריפריאלי לאירוע מושא האישום. עם זאת, אני סבור כי לתשתית זו קיימת חשיבות במספר מישורים: הקוהרנטיות הכוללת של הגרסה, בחינת מהימנותה זאת ביחס ליתר העדויות (במיוחד של מ' ושל ש', כפי שאתיחס לכך בהמשך), כל זאת בהשוואה לגרסת הנאשם.

(23) נוסף לאמור, התרשמתי גם מאותנטיות העדות (ואמינותה כמכלול), בין היתר בכך שידעה המתלוננת לבטא גם את רגשותיה וחוויותיה במספר המוקדים שהצבעתי עליהם לעיל ולא רק תיארה את ההתרחשויות באופן ציורי מופשט נטול חוויה רגשית. כך למשל: ביחס ליום האירוע, היא תיארה את עצמה: "הייתי בהלם מוחלט" (ש' 24, ע' 7); כאשר עזבה עם הבנות לש' בהמשך היום, היא תיארה "שנינו בסערת רגשות" (ש' 7, ע' 8); עוד תיארה: "כשאנחנו מתווכחים אז אני מפחדת להיות איתו" (ש' 17-18, ע' 8); בתיאור הנסיעה לחיפה: "היה נסיעה של קללות, של התעללות, שהוא לא הפסיק להגיד לי דברים עד כמה אני אמא גרועה, אישה איכסה, מגעילה, ושאני לא ראויה להיות אישה, לא ראויה להיות אמא" (ש' 5-7, ע' 13); היא כינתה את השבת בחיפה "השבת השחור" (ש' 7, ע' 16); עוד תיארה את מצבה אצל הוריו: "הייתי קצת מבולבלת" (ש' 11, ע' 16); כאשר הסבירה מדוע השתתתה בהגשת התלונה, היא תיארה במילים אלו: "פחדתי, פחדתי, פחדתי מהשלכות, פחדתי ממנו על מה שיקרה, פחדתי" (ש' 12, ע' 43); "פחדתי יותר מהנאשם מללכת למקלט" (ש' 14, ע' 49); "לא הלכתי למקלט כי לא רציתי שיהיה נתק לבנות מהחברה שלהם ומהדברים" (ש' 20-21, ע' 49).

(24) לא התרשמתי כי המתלוננת, חרף חוויותיה הקשות ותחושותיה הסובייקטיביות בחייה עם הנאשם, ניסתה להשחיר את פניו מעבר למה שמיוחס לו באישום או שמא ניסתה להאדיר את חומרת מעשיו. אדרבא, היא הביעה רק את תחושותיה. היא הסבירה כי ניסתה להתאפק ולא להתלונן במשטרה, מאחר וידעה שזה יכול להביא למעצרו, לדבריה: "לא לשכוח שהנאשם הוא אבא של הילדים שלי, בחיים לא רציתי שהוא ייכנס לבית כלא, תמיד רציתי שנסיים את הגירושים בצורה הכי נכונה" (ש' 9-10, ע' 27). היא חששה שזה ישליך על הבנות (ע' 27), ומטעם זה גם לא רצתה לספר לשכנים (ש' 4, ע' 38) ולא לקרובי משפחתה (ש' 5-6, ע' 47). כל שביקשה, כי "הגיע הזמן בתור אבא של הילדים שלו שהוא יסתכל על האמת ושהוא יטפל בשליטת כעסים שלו" (ש' 4-5, ע' 20).

(25) לעומתה, הנאשם כינה אותה בחקירתו במשטרה: "שקרנית פתולוגית" (ש' 33); עושה "סצנות" (ש' 53); "מדובר באישה שהיא חולת נפש" (ש' 112); "משתמשת בסמים" (ש' 140); ובעדותו לפניי, הוא אף קיווה כי כל

שנות הנישואים שלהם יימחקו "מהרפרטואר" שלו (18-19, ע' 28). הוא תיאר את האירוע מושא האישום: "זה רדיפה שלה למרר לי את החיים" (ש' 1, ע' 30); ביחס לתפקודה בבית הוא תיאר: "היא מלוכלכת מאוד בצורת המחיה שלה...משאירה בית מלוכלך...הבית נראה זוועה" (ש' 24-28, ע' 30); "היא מאוד מרושלת" (ש' 11, ע' 31); הוא אף רמז לעניין החבלה הנטענת בפניה: "אמרתי כבר לכבוד השופט שסימנים היא יודעת לעשות לעצמה בעצמה" (ש' 33, ע' 33); לעניין התנהגותה במהלך הנסיעה לחיפה, הוא תיאר: "כמו כל הקריזות שהיא עשתה הצגות ברחוב", "היא כל הדרך מייצרת פרובוקציות" (ש' 16-17, ע' 43).

(26) אם לא די בכך, גם מעדות אחיו של הנאשם (שאין חולק כי לא היה עד לאירוע מושא האישום ולא היה מעורב בו בצורה כלשהי), ניתן היה להתרשם שעדותו נועדה לא רק להציג את הנאשם כאדם שקט ושאינו אלים, אלא גם להצביע על כך שהאלימות וההתנהגות השלילית באה מצד המתלוננת דווקא.

(27) אכן, ביחס ליום האירוע, צודק הנאשם בטענתו לפיה מדובר בגרסה מול גרסה. ואולם, לגרסתה יש חיזוקים רבים, שאין כמותם ביחס לגרסתו. היא תיארה, כי אותו בוקר, שעה שהכינה את בנותיה למסגרות, לאחר שהנאשם חזר מקניות ומצא שהילדות אינן מוכנות ליציאה, החל ויכוח סוער שבמהלכו, במרחק של פחות מחצי מטר ביניהם, הוא תקף אותה באפה באמצעות קופסת אוכל של אחת הילדות, אשר פגעה בפניה והותירה את אפה אדום. המתלוננת הסבירה לפניי, כי הקופסה לא התנתקה מידו אך פגעה באפה. לפיכך, השימוש במונח "זרק" במובן זה שהחפץ התנתק ממבצע פעולת הזריקה, אינו מדויק (ע' 34). בכל אופן, לא מצאתי באמור סתירה או כרסום במהימנות העדות.

(28) חיזוק לגרסה בדבר אופן התרחשות האירוע נמצא בעדות מ', שהייתה הראשונה לשמוע את גרסת המתלוננת אותו בוקר כשעה לאחר שהתרחש (ע' 66). מ' תיארה כי המתלוננת בכתה והייתה מאוד נסערת. היא הבחינה גם ב"סימן במצח"- "בפנים"- "לחי מצד ימין, מתחת לעין" (ע' 89-90). המתלוננת כזכור, העידה כי היה לה "אדום" באף (ע' 18). כגרסת המתלוננת (ש' 1, ע' 8), כך גם מ' העידה שנפגשו ב"דשא" (ש' 22, ע' 88). כך גם מעדות של ש' - שאינה קשורה משפחתית או גיאוגרפית - למ', אף היא העידה, כי שמעה את הסיפור מפי המתלוננת אותו יום שישי בצהריים. גם ש' תיארה כי המתלוננת הייתה בוכה, פוחדת ודיכאונית, ואף היא הבחינה ב"סימן כחול על האף" ולכן רצתה לקחת אותה לקופת חולים אילולא סמיכות הזמנים לכניסת השבת אותו יום (ע' 10-15).

(29) שתי העדות ציינו את הפרט שמדובר בקופסת אוכל של הילדה. ש' אף העידה שזה כאב למתלוננת (ש' 9, ע' 12), ולדבריה: "שמתי לה קרם נגד, נגד מכות שהיה לי לילדים שלי בבית" (ש' 22, ע' 15). שתי העדות, ללא תיאום ביניהן, העידו כי המתלוננת לא הגישה תלונה במשטרה מאחר ופחדה גם על הבנות (עדות מ': ע' 70 ו-75; עדות ש': ע' 11-12).

(30) בנוסף, שתי העדות, שלא הוכח קשר ביניהן מלבד ההיכרות עם המתלוננת, אף העידו לפניי על העימות בנסיעה לחיפה וגם שהותה בבית הוריו שם. בכלל זה הן הזכירו פרטים אלה: קריעת המטען ברכב, העצירה בדרך וצאת המתלוננת מהרכב, ושבירת הטלפון שלה אצל הוריו. על ויכוח זה ניתן להתרשם באופן ישיר

מההקלטות שהוגשו וגם למקרא המסרונים ששלחה המתלוננת למ' ביום הרלבנטי, בעיקר: טון ההקלטות ותוכן עם תוכן המסרונים.

(31) מ' העידה לפניי ביחס לתחושותיה מאותו יום על רקע ההקלטות והמסרונים שקיבלה מהמתלוננת, במילים אלו ממש: "ישבתי בבית וכססתי ציפורניים" (ש' 20, ע' 67); "נסיעה מאוד מאוד קשה, ממש ממש קשה ושהם היו שם בשבת" (ש' 9-10, ע' 70); "אני ישבתי בבית ורעדתי לא בשבילו, לא פחדתי עליו, פחדתי עליה, באמת פחדתי, אם הייתי יודעת איפה" (ש' 14-15, ע' 83). ובכלל, ביחס להקלטות אחרות שלא מאותו אירוע, אשר ככל הנראה שמעה באוזניה, היא תיארה: "אלימות מילולית", "נורא נורא לא נעים", "אתה רוצה לסגור את הטלפון".

(32) תיאור העדה הוא עוצמתי ועמוק ועולה בקנה אחד עם תיאורי המתלוננת. לא התרשמתי שהיא מאדירה או מגזימה, וממילא לא התרשמתי שהיא מנסה להעליל על הנאשם. נזכיר, העדה לא הגישה תלונה נגדו. האמור יפה גם ביחס לש'. גם כאן, לא התרשמתי שהיא מנסה להעליל או "לנדב" אינפורמציה כדי להגזים או להאדיר את מעשי הנאשם. אדרבא, מעדותה ניתן להתרשם, כי חשיפת האלימות נחתה על המשפחה בהפתעה, ולדבריה: "החיים מבחוץ היה טוב, אבל אחרי האירוע הזאת, שמענו שזה לא היה כמו שראינו, את האמת זה היה הפתעה לכולנו לכל המשפחה ביחד" (ש' 20-21, ע' 13), ובכל מקרה, היחסים של משפחתה עם הנאשם היו "טובים" (ש' 1-2, ע' 13).

(33) חיזוק נוסף למכלול גרסת המתלוננת, נמצא ביחס לפרט עובדתי שצינה בעדותה לפיו הנאשם שם מצלמה בתוך הדירה לאחר שהגישה תלונה (ע' 54) [ראו עדות מ': ע' 71-72; הודעת הנאשם במשטרה: ש' 118]. בנוסף, תיארה מ' כי המתלוננת הייתה פוחדת מהנאשם ולעתים ישנה בחדר נעול עם הבנות. באחד המקרים, היא אף שמרה על הבנות כדי שהמתלוננת תוכל לגשת למשטרה (ע' 75 ו-95). גם טענות המתלוננת לפיהן היא נזקקה לייעוץ טיפולי, יש להן חיזוק בעדות של מ' אשר איש' כי ליוותה אותה ל"יד ש", "יוצו" זאת לצד ייעוץ משפטי (ע' 75, 78 ו-94).

(34) עדויות העדות הותירו רושם אמין ויש בהן חיזוק משמעותי לעדות המתלוננת, אשר גם היא הותירה כאמור רושם אמין ואותנטי. לא התרשמתי בשום שלב בשמיעת העדויות, כי שתי העדות פעלו בצוותא חדא עם המתלוננת כדי לבנות סיפור כזב.

(35) נוסף לאמור, לא מצאתי ליתן אמון בגרסת הנאשם שכופרת - באופן החלטי - באירוע התקיפה מושא האישום. אסביר.

(36) לפי עדותו לפניי, בין השאר: "לא הייתה קופסה בתמונה. הקופסת אוכל של הבנות הלכה עם הבנות לגנים, היה אני זוכר באותו יום שישי הלכתי לסופר, עשיתי קניות לשבת..." (ש' 21-22, ע' 30), ובהמשך, הוא העיד: "עוד פעם, הבנות כבר היו במסגרות, אני חזרתי מקניות, התווכחנו, עוד פעם הדברים כאלה של כמה זמן להוציא

את הבנות מהמסגרות, מאוד לא מדויקת מבחינת זמנים, היא מאוד מרושלת, אז היה ויכוח וזה וזה נגמר, היא הלכה למסגרות להוציא את שתי הבנות ולא, אמממ, היא הוציאה את שתי הבנות לקחה מזוודה ונעלמה לשבת" (ש' 10-13, ע' 31). כאמור, הנאשם כפר בכך - בתוקף - שהיה אירוע אלימות כלשהו ואף קיומה של קופסה באירוע. סבורני כי הכחשה זו מעוררת מספר קשיים, אשר משקלם המצטבר מכרסם באופן משמעותי במהימנותה.

(37) ראשית: כאמור, לפי גרסת הנאשם בעדותו לפני, עת הוא שב לדירה אותו בוקר, הבנות כבר לא היו שם. בהודעתו במשטרה הוא מסר, כי אמנם התווכחו, אך "הילדה" כבר הייתה בגן וכי המתלוננת היא "שקרנית פתולוגית" (ש' 32-33). בנושא זה, ניתן היה להתרשם כי הנאשם מנסה להתחמק ממתן תשובות ישירות ביחס לאירוע הספציפי מושא האישום. בתחילת חקירתו הראשית (ע' 28) הוא נשאל ישירות על האירוע, וזו הייתה תשובתו:

"ש: מייחסים לך בכתב האישום שזרקת איזושהי קופסא, את מה שמייחסים לי שזרקתי אני נחקרתי על זה במשטרה, לא רואה סיבה להמשיך ולחקור ולהלאות את בית המשפט משום מה זה צץ בפרקליטות וכל החל ממתי שהיחסים שלנו הפכו לכיוון גירושין החל מהיום שנודע לה שיש צו עיכוב על הבנות, זה היה ביום ראשון, באותו רגע היא יצאה למשטרה והתחילה להעליל עליי, ללא הפסקה עלילות שווא"

(38) בהמשך, הוא נשאל שוב על האירוע (ע' 29-30), וגם כאן, ניתן היה להתרשם שהוא ניסה להתייחס למערכת היחסים העכורה ביניהם, לרבות הדגמה של אירוע אחר, הכל תוך דילוג על האירוע מושא האישום. שוב נתבקש הנאשם להתייחס לאירוע (ש' 20, ע' 30), ואז הוא שלל קיומה של תקיפה וטען כי הבנות כבר היו בגנים בעת הוויכוח. גם כאן הוא ניסה להרחיב טיעון לתיאור מערכת היחסים העכורה בינו לבין המתלוננת ומקורם.

(39) בפעם השלישית נתבקש הנאשם להרחיב לעניין האירוע מושא האישום (ע' 31), ואז ניתן היה להבין ממנו שהמתלוננת היא זו אשר שלחה את הבנות למסגרות אותו בוקר (ש' 27, ע' 31) והוויכוח ביניהם למעשה היה לאחר מכן. ברם, המתלוננת לא עומתה בחקירתה הנגדית עם נתון עובדתי זה שטוען הנאשם. המתלוננת העידה, כי היא אכן לקחה את הבנות למסגרות אך זאת לאחר האירוע שכלל ויכוח (ש' 25, ע' 7; ש' 14, ע' 8). מ' העידה כי שמעה מהמתלוננת זמן קצר כאמור לאחר האירוע שזה היה "ליד הבנות", ואף הרחיבה: "היא הייתה מאוד מאוד נסערת שזה קרה ליד הבנות ושזה בכלל קרה, היא לקחה את הבנות לגן, והיא באה ואז באמת ישבנו הרבה הרבה זמן ישבנו ודיברנו" (ש' 7-10, ע' 66).

(40) שנית: הנאשם הסביר בעדותו לפני כי מקור הוויכוח ביניהם אותו בוקר, היה התנהלות המתלוננת כאמא, לדבריו: "עוד פעם, הבנות כבר היו במסגרות, אני חזרתי מקניות, התווכחנו, עוד פעם הדברים כאלה של כמה זמן להוציא את הבנות מהמסגרות, מאוד לא מדויקת מבחינת זמנים, היא מאוד מרושלת, אז היה ויכוח וזה נגמר..." (ש' 10-12, ע' 31), ובהמשך: "...אני חזרתי מקניות היא שמה את הבנות במסגרות, מתפתח ויכוח, על כל אותם דברים שמתפתחים אצלנו כל הזמן, היה לנו, זה לא היה מקרה חד פעמי, זה הולך ומחמיר עם השנים. היה לנו זוגיות עכורה, זוגיות שלא מתקיימת יום בלי ויכוח. כל יום זה ויכוחים יומיומיים אם זה לגבי תסרוקת לבנות

לשיער לפני שינה, אם זה איך יהיו עכשיו מלא כלים מלוכלכים, אם זה לגבי ניקיון אם זה לגבי הגישה שלה בחינוך, וצקקות כל הזמן..." (ש' 32-28, ע' 31 ו-ש' 2-1, ע' 32).

(41) ואולם, בכך ובלי משים, הנאשם אישר למעשה בעדותו לפני את עדות המתלוננת לפיה הוויכוח נבע על רקע הזמן שלוקח לה לארגן את הבנות והטיפול בהן, ולפי עדותה: "הילדה שלי באותו בוקר רצתה כל מיני תסרוקות, וזה כאילו עניין של בוקר אמא ובת..." וגם העובדה שאותה עת טרם הכינה סנדוויץ' לילדה, ואף פנה אליה (לילדה) ואמר: "את רואה?", אמא אפילו רצתה לשלוח אותך לגן בלי אוכל" (ש' 21, ע' 7).

כאן ישאל השואל מה הסבירות תחת גרסה זו של הנאשם שמאשרת את התרחשותו של ויכוח חריף אך באותה נשימה כופרת בנוכחות הילדות באותו מעמד, שעה שאלו כבר נלקחו למסגרותיהן על-ידי אמם והנאשם כבר הספיק לבצע קניות. במילים אחרות, גם אם נאמץ את גרסת הנאשם, הרי לא נראה סביר כי הייתה סיבה מוצדקת לוויכוח, באותו רגע ספציפי, בגין אי-עמידה בזמנים, בגין הזנחת הטיפול בבנות וכו'.

(42) בנדון, ביחס למחלוקת העובדתית אם הבנות נכחו באירוע אם לאו, הגם מדובר בגרסה מול גרסה, אך לא מצאתי ליתן אמון בגרסת הנאשם. כפי שהיה ניתן להתרשם, עוצמת הפגיעה - במיוחד הרגשית - במתלוננת הייתה עקב התרחשות האירוע לעיני הבנות. מ' העידה לפני על מעמד הפגיעה ביניהן באותו בוקר של האירוע: "...ואז יצאתי החוצה אליה, נפגשנו בגינה וראיתי, ואז היא התפרקה, היא בכתה מאוד מאוד מאוד, ואמרה שהנאשם זרק עליה קופסת אוכל ליד הבנות, והכי הפריע לה שזה היה ליד הבנות, זה הדבר שהכי הפריע לה, ואז..." (ש' 21-19, ע' 88) (ההדגשה אינה במקור). לא מצאתי לפקפק באמינות דברי העדה לפיה זה מה ששמעה מהמתלוננת. ש', אשר גם היא שמעה את הסיפור מפי המתלוננת באותו יום, העידה שהנאשם זרק "קופסת אוכל של [...] שזה היה הבת שלה על הפנים", היא אף התעניינה גם בשלום הבנות (ש' 20-19, ע' 10; ש' 16, ע' 16). הנאשם כזכור, הרחיק את הקופסה מהאירוע, או כלשונו בעדותו לפני: "לא הייתה קופסה בתמונה. הקופסת אוכל של הבנות הלכה עם הבנות לגנים..." (ש' 21, ע' 30).

(43) שלישית: אין מחלוקת, כי אותו יום שישי בצהריים, המתלוננת לקחה את הבנות שלה לבית קרובת משפחתה ש', זאת למורת רוחו של הנאשם. כעולה מעדות הנאשם, מערכת היחסים העכורה ביניהם קיימת מזה תקופה ארוכה עד כדי כך, כאמור, שהוא ישמח למחוק את תקופת נישואיהם מהזיכרון שלו. חרף זאת, בשום מקום לא עולה, לרבות מעדות הנאשם, כי המתלוננת נהגה לישון עם הבנות מחוץ לדירה בנפרד מהנאשם במקרי ויכוח. מכאן, כיצד מסביר הנאשם את התנהגותה החריגה של המתלוננת אותו יום עת לקחה את הבנות לדודתה כדי לבלות את השבת במרוחק ממנו. התנהגות זו של המתלוננת, מכרסמת באמינות גרסתו לפיה היה רק ויכוח "ובזה זה נגמר".

(44) רביעית: טוען הנאשם, כי בשל מגבלה רפואית אינו יכול לבצע כל פעולה פיזית כגון זריקה או השלכה מאחר וזה עלול לפרוק לו את הכתף (ש' 25-23, ע' 29). על-יסוד זאת הוא גם טוען כי מעולם לא הפעיל אלימות כלפי המתלוננת. ברם, הנאשם לא הניח חומר רפואי שתומך בגרסה זו, וממילא לא הציג קו הגנה זה בהודעתו במשטרה. אשר להצגת מצבו הרפואי במשטרה, הוא כן התייחס לבעיות אורתופדיות מבלי לפרט, אך זאת

בהקשר אחר (ראו: ש' 135 ואילך). בכל מקרה, גם בהנחה שהנאשם סובל מנכות רפואית אורתופדית, לא התרשמתי כי אינו מסוגל לבצע פעולת תקיפה או השלכה כאמור. נראה כי קיימת האדרה מצדו בנדון. הנאשם עצמו העיד כי אותו בוקר ביצע קניות (ש' 10 ו-37, ע' 31). בנוסף, מעדותו עולה כי שבוע לאחר האירוע, במהלך הנסיעה לחיפה, הוא היה מסוגל לקרוע את חוט המטען זאת בשינוי, וסביר ביותר להניח כי הוא גם השתמש בידיו לצורך ביצוע פעולה זו, כל זאת תוך כדי נהיגה.

(45) חמישית: אשר לנתון הפריפריאלי שעולה מעדויות עדי המאשימה לפיו במהלך שהותם של המתלוננת והנאשם בחיפה הוא שבר את מכשיר הטלפון שלה בין היתר על השיש בבית הוריו של הנאשם, המתלוננת שלחה מסרונים כתובים למ' מהטלפון של אמו. בתוך אותם מסרונים היא מציינת שהנאשם שבר לה את המכשיר שלה (מוצג מא/1). מ' כתבה באותה תחלופת מסרונים, כי תיתן לה מכשיר חלופי וביקשה לתאם עמה כיצד למסור לה אותו (מוצג מא/1). ש' אף היא העידה כי מסרה מכשיר חלופי למתלוננת (ש' 1, ע' 19).

(46) לא מצאתי לפקפק במהימנות של העדויות שמחזקות את עדות המתלוננת לגבי ההתרחשות בחיפה, לרבות לעניין מכשיר הטלפון, דבר שמחזק כמכלול את גרסת המתלוננת ביחס גם לאירוע מושא האישום. בנוסף, הנאשם לא זימן אף אחד מהוריו, כל שכן אמו, הן כדי להפריך את ההתרחשויות הנטענות כי אירעו בביתם, ומקל וחומר ביחס לשימוש שנעשה, או לא נעשה כביכול, על-ידי המתלוננת, בטלפון של אמו. במקום הוריו, הנאשם בחר להעיד את אחיו שלא היה עד למה שהתרחש בחיפה. אשר לשאלה העובדתית אם המתלוננת עשתה שימוש בטלפון של אמו, הוא העיד: "אין לי מושג, אין לי מושג, אני גם לא יודע אם היא השתמשה או לא השתמשה, זה מה שהיא טענה במשטרה, לא ראיתי, את לא שואלת אותי שאלות על מה שאני אמרתי, את שואלת אותי על מה שהיא אמרה" (ש' 27-29, ע' 41). לא ברור מדוע אחד ההורים לא זומן לעדות מטעם ההגנה.

(47) שישית: הנאשם טוען (תוך שהוא מתבסס על פרוטוקול דיון בהליך ערעור על החלטת קצין - מוצג נ/2), כי התלונה מקורה ייעוץ משפטי קודם שקיבלה המתלוננת ובתגובה לצו עיכוב יציאה מהארץ, צו שביקש וניתן סמוך לפני תלונת המתלוננת במשטרה.

(48) לעניין הייעוץ המשפטי, גם בהינתן זאת שהמתלוננת קיבלה ייעוץ כאמור לפני שפנתה למשטרה, הרי אין בו לגרוע כלל מאמינות הגרסה. ייעוץ אין משמעו הדחה לשקר. נהפוך הוא, ייעוץ כאמור יכול להבהיר לקורבן העבירה את הזכויות שלו והמסלולים החוקיים שסלולים לפניו כדי לבררן. סביר ביותר, כי אילולא הייעוץ המקצועי, המתלוננת לא הייתה אוזרת אומץ להתלונן בגין מעשהו של הנאשם.

(49) לעניין הצו, גם אם נניח שהמתלוננת ידעה על קיומו של הצו לפני הגשת תלונתה (דבר שלא הוכח ולו לכאורה, וממילא הוא בהשערה בלבד של הנאשם - ראו עדותו: ש' 17, ע' 47), הרי אין זה סביר כי כעבור שלושה חודשים, תצליח המתלוננת לגייס שתיים ממפרותיה ולבדות סיפור עלילה (ממש כך!), שהוא פה קוהרנטי ומדויק, אשר התרחש ביום ספציפי לפני שלושה חודשים, על כל פרטיו, ואף אולי לתבל אותו באמצעות סיפור עלילה נוסף (ההתרחשויות תוך כדי הנסיעה לחיפה ובמהלך אותו סוף שבוע בבית הורי הנאשם), כל זאת מבלי שיהיה לאלה שום אחיזה במציאות. בעיניי, תזת ההגנה בנדון אינה סבירה ובכל מקרה, לא מצאי שיש בה לבסס

ספק סביר.

תוצאה

(50) לאור האמור, קובע בזאת כי הנאשם ביצע המיוחס לו בכתב האישום ומרשיע אותו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 בחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשפ"ב, 31 ינואר 2022, במעמד הצדדים